

ת"פ 35527/12/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד א פ

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 35527-12-13 מדינת ישראל נ' פ
בפני כב' השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

א פ

ע"י ב"כ עו"ד נס בן נתן

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום וגדר המחלוקת

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש**, בניגוד לסעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, היו הנאשם וגב' ה מ (להלן - המתלוננת) בני זוג גרושים ולהם ילד משותף. ביום 10.9.13 בשעה 16:50 או בסמוך לכך, ברח' ש ברעננה, על רקע כעסו של הנאשם שהילד לא רוצה לבוא עימו, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה מכת אגרוף בעינה השמאלית וגרם לה לכאב, אודם ורגישות במגע סביב עין שמאל. מיד ובסמוך, נפלה המתלוננת לקרקע והנאשם בעט בחלקו הימני של גופה.
3. בישיבת המענה לכתב האישום, כפר הנאשם בתקיפת המתלוננת. סנגורו אישר כי היה מפגש בין הנאשם לבין המתלוננת במקום ובמועד הרלוונטיים, אולם טען כי **"האישה היא שתקפה אותו. הוא**

מכחיש מכל וכל שהוא היכה אותה מכת אגרוף או שהוא הדף אותה לקרקע, אלא טוען שהיא סטרה בפניו פעם אחר פעם וכאשר ניסה להתגונן היא בעצם נפלה" (עמ' 2).

לאור כפירת הנאשם בעובדות כתב האישום נשמעו הראיות בתיק.

4. מטעם התביעה העידו שלושה עדים - **גב' סברינה פולק**, עדת ראייה לאירוע; **המתלוננת**; **והשוטר מתן בוטרנו**, אשר חלף במקרה בניידת סיור במקום הארוע, היה עד לחלקו האחרון של הארוע, הפריד בין הנאשם למתלוננת וערך דו"ח פעולה (ת/2) ומזכר (ת/3).

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

עדת הראייה, גב' סברינה פולק

5. העדה, מורה לאנגלית במקצועה, נסעה ביום הארוע ברח' ש ברעננה, והיתה בדרכה לשיעור פרטי. לאחר שהחנתה את רכבה ברחוב, החלה לצעוד על המדרכה וראתה שני כלי רכב, פרטי ומסחרי, אשר חונים משני צידי הכביש, כאשר שני הנהגים, גבר ואשה, מצלמים אחד את השני. תחילה חשבה שמדובר בהתלוצצות בין השניים והמשיכה ללכת. וכך תיארה את שארע מיד לאחר מכן:

"פתאום גבר יצא מהרכב המסחרי לעבר הרכב הפרטי, פתח את הדלת של הרכב הפרטי, שלף משם אישה, ופשטו התחיל להכות אותה בצורה מאוד אלימה. אני הייתי בהלם ממה שמתרחש מולי פתאום. הוא ממש נתן לה אגרופים, היא היתה שרויה על הרצפה והוא נתן לה בעיטות עם הרגליים, והיא צעקה הצילו הצילו" (עמ' 1).

העדה, אשר היתה בחודש השמיני להריונה, סיפרה כי בעת ההתרחשות המתוארת, חששה לעצמה, רצתה להתערב, עשתה כמה צעדים לאחור, והתכוונה להתקשר למשטרה. באותו זמן, בצירוף מקרים, הגיעה ניידת של מוקד רעננה, והעדה סימנה לה לעצור ולהתערב, אז ירדו אנשי הניידת והתערבו בנעשה. העדה הבחינה ברכב האישה (המתלוננת) בילדים שצעקו והיו במצוקה נפשית גדולה.

העדה מסרה כי עמדה במרחק קצר מאוד ממקום הארוע, כמטר אחד (עמ' 1). את התקיפה תיארה כאלימה מאוד, כשהתוקף (הנאשם) היה בחוסר שליטה מוחלט והמתלוננת שברירת, **"זה באמת היה גם אגרופים, גם כשהיא על הרצפה להמשיך ולתת לה בעיטות בכל הגוף. אני הייתי בהלם מהמחזה. לקח לי הרבה זמן להתאושש מזה" (עמ' 2).**

העדה מסרה כי אין לה כל היכרות מוקדמת עם הנאשם או עם המתלוננת (עמ' 2).

6. בחקירה הנגדית, שבה העדה ומסרה כי ראתה את הנאשם פותח את דלת הרכב ומושך את המתלוננת החוצה מהידיים, נותן לה אגרוף בפרצוף, היא נפלה על הכביש ואז הנאשם המשיך ובעט בה ברגליו (עמ' 2). היא שירטטה על דף (ת/1) את מיקום שני כלי הרכב, המקום בו שהתה כשהבחינה לראשונה

בנאשם ובמתלוננת מצלמים זה את זו (X), המקום בו שהתה כשהבחינה בנאשם שולף את המתלוננת ומכה אותה (XX), המקום בו התרחשה התקיפה על הכביש (Y) והכיוון ממנו הגיעה הניידת. לדבריה, אם לא היתה מגיעה הניידת, "הוא (הנאשם - א.ש.) היה גומר אותה במכות. זה היה מאוד אלים" (עמ' 3).

העדה השיבה כי היא כלל לא מכירה את המתלוננת וכי גם לאחר הארוע לא ניגשה לדבר איתה, שכן "היא היתה נסערת, היתה במצב רגשי ופיזי מאוד רעוע. היא בקושי עמדה על הרגליים. היא היתה מאוד מאוד חלשה, רעדה כולה, היתה חיוורת נורא על סף עילפון ולא יכלה לעמוד על הרגליים" (עמ' 4). משנשאלה בשנית אם שוחחה עם המתלוננת והאם המתלוננת הודתה לה, השיבה כי היא לא זוכרת אם המתלוננת הודתה לה ושהיתה "בהלם ונסערת... בשוק מוחלט, היתה נסערת מאוד, היא לא תיפקדה, היא לא היתה איתנו", אם כי הניחה ששאלה את המתלוננת אם היא בסדר (עמ' 5).

משהוצע לעדה כי לא יכולה היתה לראות את ארוע התקיפה בשל העובדה שרכב המתלוננת חצץ בין מקום עמידתה (על המדרכה) לבין מקום התקיפה (על הכביש, משמאל לרכב), השיבה - "לא היתה המולה, שדה הראייה שלי נקי" (עמ' 5).

7. בשלב זה, עימת הסנגור את העדה עם דברים שמסרה לשוטר בוטרנו מיד לאחר הארוע, כפי שנרשמו על ידו בדו"ח הפעולה ת/2 - "היא (העדה - א.ש.) מסרה לי בע"פ שהיא ראתה את הגבר מגיע לרכבה של הבחורה, מוציא אותה בכוח מהאוטו, מפיל אותה על הריצפה ונוגח בה ונותן לה אגרופים". נוכח דברים אלה השיבה העדה "כן. נכון. הוא באמת נגח בה. סליחה, הזיכרון לפעמים חוזר. זה לא משהו שאמרתי במשטרה. אני נזכרת עכשיו. זה היה מאוד אלים. דבר כזה פשוט אני רואה בסרטים, אני לא רגילה לראות את זה במציאות" (עמ' 6).

הסנגור המשיך ועימת את העדה עם דברים שמסרה המתלוננת לשוטר בוטרנו, כפי שתיעד בדו"ח הפעולה ת/2, ועם דברים שמסרה בהודעתה במשטרה נ/4, כדלהלן:

בת/2 תיעד השוטר בוטרנו את דברי המתלוננת כך: "... הילד לא רצה ללכת איתו (עם הנאשם - א.ש.) ואז החל לתקוף אותה, הוציא אותה מהרכב החל לתת לה אגרופים ונגח בה".

בנ/4 נרשמו דברי המתלוננת כך - "... אני יצאתי החוצה ממושב הנהג ואז א הלך טיפה אחורה כאשר הוא מחזיק בידו מצלמה ונעמד מאחורי רכבי ואני התקרבותי אליו ורציתי לצלם אותו... אני לא הספקתי לצלם אותו ואז א נתן אגרופים לפני שלי... אני נפלתי על הריצפה... א המשיך לתקוף אותי הוא בעט בי ביד ימין שלי ובחלק הימני של הגוף שלי...".

הסנגור, אם כן, תהה, כיצד מיד לאחר הארוע מסרה המתלוננת תאור זהה לזה של העדה, בעוד שבמשטרה, מסרה תיאור שונה לחלוטין. העדה העידה כי היא לא זוכרת את הארוע כמתואר על ידי המתלוננת בהודעתה נ/4, ו"בודאי אני לא זוכרת שהיא יוצאת מיוזמתה מהרכב והולכת בשאננות או בריצה אליו" (עמ' 6). העדה עמדה על כך שהיא לא שוחחה עם המתלוננת ולא תיאמה עימה גירסאות, ולענין הנגיחה שהשמיטה מהודעתה במשטרה ונזכרה להוסיף בעדותה בבית המשפט, השיבה העדה - "החלטה שלכם. החלטה של

השופט (עמ' 6). גם את ענין "שליפת" המתלוננת מהרכב, לכאורה, על ידי הנאשם, עובדה שהוכחה על ידי המתלוננת, לא ידעה העדה להסביר והשיבה **"הבנתי. אני לא יודעת איך להסביר את זה. אני מניחה שהיא עדה יותר טובה ממני שכן היא חוותה את הדברים"** (עמ' 7).

8. גם לאחר שהוצגה לעדה התמונה שצילם הנאשם בעת הארוע, תמונה בה נצפית המתלוננת, לאחר שיצאה בעצמה מרכבה ורצה לעברו לפני התקיפה (נ/א'), עמדה העדה על שלה - **"אני לא זוכרת את ככה. אני זוכרת אותם כמו שאני תיארתי אותם"** (עמ' 7). העדה נשאלה אם יכול להיות שהתיאור שמסרה בעדותה הוא תיאור ששמעה מפי המתלוננת או מפי אחר ברבע השעה ששהתה בזירה לאחר הארוע, והשיבה **"מאה אחוז לא... כך אני זוכרת את הדברים. בוודאות לא דיברנו על מה שקרה. אני ראיתי שהוא מושך אותה מהאוטו"** (עמ' 8).

השופט מתן בוטרנו

9. כאמור, הוגש דו"ח הפעולה שערך השופט בוטרנו עם הגיעו למקום, ת/2. מדו"ח הפעולה עולה כי השופט שהה בניידת ברח' ש בסיור שגרת, כשלפתע קפצה לכביש אישה (העדה סברניה) וסימנה בבהלה שקרה משהו חריג. כך תיאר השופט בוטרנו את הדברים:

"עצרנו מיד את הרכב, ויצאנו לראות מה קרה. זיהיתי אישה תוקפת גבר על הכביש. היא עם שני ידיה נתנה לו סטירות לעבר הפנים. אני מיד נכנסתי ביניהם והזזתי את הגבר לצידו השני של הכביש ועידו נשאר עם הבחורה שנראית נסערת ובוכה".

גרסאותיהן הראשוניות של העדה סברניה ושל המתלוננת נרשמו בדו"ח הפעולה, כמפורט לעיל.

10. במזכר נוסף שערך העד (ת/3) הבהיר, כי **"כשהגעתי למקום ראיתי את האישה ואת הגבר כשהם עומדים והאישה תוקפת את הגבר, לא הסתכלתי לגבי הסובבים אלא מיד רצתי והפרדתי בין שני הצדדים"**. לאחר שהרוחות נרגעו הפנה הנאשם את תשומת ליבו של השופט לאדם מסוים ואמר: **"תראה את בעלה איך הוא צועק"**, כשהוא מצביע על בעלה של המתלוננת שהגיע למקום לאחר הארוע.

11. השופט בוטרנו הופנה לדברי הנאשם לפיהם לאחר שהפריד ביניהם, ניגשה המתלוננת לנאשם ונתנה לו מכה בכתף שמאל, והשיב **"אני בספק, אבל אני לא זוכר להגיד בוודאות"** (עמ' 9).

12. בחקירה הנגדית הוצגה לעד התמונה נ/א' בה נצפית המתלוננת רצה לעבר הנאשם והוא נשאל אם נכח בשלב זה של הארוע. העד השיב שהתמונה הראשונה שראה היא שהאישה נותנת סטירות לכיוון הפנים של הנאשם. לדבריו, הוחלט לעצור את הנאשם, דווקא, היות ובתחקור הראשוני שערך בשטח, מסרה לו המתלוננת **"גירסה שדי תואמת למודיעה (העדה - א.ש.)"**, ולכן החליטה הקצינה התורנית לעכב את הנאשם (עמ' 10-11). לדבריו, המתלוננת ציינה בפניו כי קיים כנגד הנאשם צו הרחקה

ממנה. העד הסביר כי המתלוננת פנתה לקבל טיפול רפואי מבחירה שלה ולא מאילוץ רפואי כלשהו.

העד נשאל אם בזמן הטיפול בארוע ישבו המתלוננת והעדה אחת ליד השניה וניחמו אחת את השניה ולדבריו, **"אני לא יודע בוודאות מה קורה שם ומה דיברו ומי הרגיע אותן. גם כאשר דיברתי עם העדה, זה לא היה ליד המתלוננת"** (עמ' 12). עוד סיפר העד שלא הבחין בחבלות כלשהן על המתלוננת, שאחרת היה מציין זאת בדו"ח הפעולה (עמ' 13).

המתלוננת, גב' ה מ

13. המתלוננת סיפרה כי היתה נשואה לנאשם תקופה קצרה מאוד בשנת 2003 והם התגרשו כ-3 חודשים לאחר שנישאו, כאשר המתלוננת היתה בהריון. לימים, באותה השנה, נולד בנם המשותף, שבעת הארוע היה כבן 10 שנים.

המתלוננת תיארה את עשר השנים שלאחר הגירושין ועד ליום הארוע כ"גיהנום" - הבן סירב לפגוש את הנאשם מאז היה פעוט; הפגישות נערכו בכוח במרכז הקשר; התקיימו דיונים משפטיים רבים בבתי המשפט בין הנאשם למתלוננת; הנאשם נהג להגיש תלונות למשטרה על בסיס קבוע כנגד המתלוננת וכנגד בעלה הנוכחי, מעל 50 תלונות; המתלוננת ובעלה ספגו הטרדות מצד הנאשם (עמ' 14).

14. ביום הארוע, שהתה המתלוננת ברכבה יחד עם שלושת ילדיה. היא יצאה מהרכב וליוותה את בנה לצד השני של הכביש, על מנת למוסרו לנאשם. המתלוננת הצטיידה במצלמה, שכן רצתה לתעד את מסירת הילד לנאשם, זאת בעקבות תלונה קודמת של הנאשם לפיה הפרה את הסדרי הראייה. לדברי המתלוננת, הנאשם והבן דיברו ביניהם ולאחר שהבן סירב ללכת לנאשם, אמר לו הנאשם כי יפגע במתלוננת או שיראה למתלוננת. משסירב הבן ללכת לנאשם, שבה המתלוננת לרכב, יחד עם הבן, והתכוונה לנסיעה. בשלב זה, צעקו בנותיה שהנאשם מתקרב. בשלב זה, **"איך שבאתי לצאת מהאוטו, הוא התרחק מאחורה, הוא כל הזמן גם צילם, הוא התרחק אחורה, הוא לא הצליח לפתוח את הדלת, איך שפתחתי את הדלת הוא מיד הלך אחורה, לא מרחק מאוד גדול. ואז יצאתי לכיוונו, הוא המשיך לצלם ואיך שאני זוכרת את עצמי כבר הייתי אגרופ, הייתי כבר על הריצפה. שם הוא כבר המשיך להכות אותי, לתת לי בעיטות... אני התרוממתי וזוכרת שקמתי והוא עוד היה מולי, אז ניסיתי עוד להתגונן, וזה בדיוק הרגע שהגיע השוטר והשוטר תפס אותי. אמרתי לשוטר הוא מרביץ לי, תתפוס אותו למה אתה תופס אותי"** (עמ' 15).

המתלוננת טענה כי פתחה את הדלת ויצאה אליו **"כי פחדתי שיעשה משהו לילדים"**. היא אישרה כי התמונה נ1'א' משקפת את רגע יציאתה מהרכב אל עבר הנאשם וטענה כי מיד לאחר צילום התמונה באה התקיפה מצידו (עמ' 16). התמונה צולמה על ידו במצלמה רגילה ולא במצלמת טלפון. בעקבות התקיפה, חשה המתלוננת בכאבים עזים בפנים, בסחרחורות ופונתה לבית חולים באמצעות אמבולנס (עמ' 17).

המתלוננת הפנתה לת/4, פרוטוקול דיון והחלטת בית משפט לענייני משפחה (כב' הש' ויצמן) מיום 13.8.12, שניתנה במסגרת בקשה שהגישה המתלוננת כנגד הנאשם למניעת הטרדה, שם הוסכם בין הצדדים כי הסדרי הראייה יקויימו במועדים שנקבעו על פי תיאום טלפוני בין הנאשם לבנו, כשהנאשם יאסוף את בנו מהמדרכה

הסמוכה לבית מגוריה של המתלוננת, לא יכנס לביתה ולא יטרידה בכל דרך, לרבות בהודעות טלפוניות ומסרונים. לדבריה, בקשתה לבית המשפט באה לאחר שהנאשם לא חדל מלהטרידה באמצעות הטלפון ובהגעה לביתה בשעות לא סבירות (עמ' 16-17).

15. הוגשה תעודה רפואית מיום 10.9.13 שעה 18:17 (ת/5) ממנה עולה כי המתלוננת סיפרה ש"הותקפה על ידי הגרוש שלה לפני כשעה. מספרת כי קיבלה אגרוף לפני נפלה לריצפה. מתלוננת על כאב בעין שמאל ובאזור הפריאורביטאלי"; "ללא סימני חבלה חיצונית למעט שפשוף שטחי באמת יד ימין. כאב, אודם ורגישות במגע סביב עין שמאל"; "המטומה עדינה מאוד פריאורביטאלית ללא סימן... או אמפיזמה תת עורית במישוש". המתלוננת דיווחה על כאב בעין שמאל בהזזת העיניים ולא שיתפה פעולה עם בדיקה שהצוות הרפואי ביקש לבצע "עקב כאב".

16. עוד הוגשו מזכרי החוקר (ת/6, ת/7), מהם עולה כי לא ניצפו על הנאשם ועל המתלוננת סימני חבלה, לרבות בעינה השמאלית של המתלוננת.

17. בחקירה הנגדית, הגיש ב"כ הנאשם את פרוטוקול הדיון והחלטת בית משפט לענייני משפחה מיום 13.5.14 (נ/2), לפיה המשמורת על בנם של המתלוננת ושל הנאשם עברה לידי הנאשם, החל מאוקטובר 2013. מפאת חשיבות הדברים, עיקריהם יובאו להלן.

הדיון בבית המשפט לענייני משפחה נסב אודות שלושה עניינים: הראשון, תביעה שהגיש הנאשם כנגד המתלוננת לקיום הסדרי ראייה ולחיובה בקנס בגין בזיון בית המשפט נוכח הפרות של הסדרי הראייה מצידה; השני, תביעת הנאשם לשינוי הסדרי הראייה כך שיותר לבן להשתתף באימוני קבוצת כדורגל; השלישי, תביעת הנאשם להעברת המשמורת על הבן לידי. הדיון התקיים לאחר שהתקבל תסקיר מקיף ומסכם של גורמי הטיפול, הרווחה והחינוך.

במהלך הדיון העידה המתלוננת בפני בית המשפט ואמרה "זה נכון שאמרתי שאם ה (הבן - א.ש.) לא יחזור לגור אצלי אז מבחינתי לא יהיו הסדרי ראייה ביני לבינו, אני מבינה שזה קשה לשמוע אבל 'אז מה'. שמעתי את הצעת בית המשפט אבל אני לא מעוניינת לשתף פעולה לא עם הפסיכולוגית ולא עם העו"ס. הבנתי מבית המשפט שאם אשתף פעולה, בית המשפט ישקול להקפיא את ההחלטה שמחייבת אותי להשתתף בתשלום וזה לא רלוונטי מבחינתי היות וגם ככה אין לי כוונה לשלם וגם ככה הוא לא יקבל את הכסף" (נ/2, עמ' 20).

בהחלטתה, ציינה כב' הש' גדיש כי מהתרשמותה האישית מהבן, ולאחר שקיימה עימו שני מפגשים, "עולה כי הסכסוך בין הוריו גורם לו להתפוכות, הוא נפגע באופן ממשי מהתנהלות ההורים שניהם ולא פעם הבעתי את צערי על החלטת ההורים 'להקריב' את טובתו של ה על מזבח הסכסוך ביניהם". יחד עם זאת, מצאה כב' הש' גדיש ליחיד מספר מילים לאופן התנהלותה של המתלוננת, וצינה: "מנגד, גם בדיון הקודם וגם בדיון היום, גיליתי עוינות מצידה של האם, שמסרבת לשתף פעולה עם כלל הגורמים הטיפולים, ולדברי העו"ס בשיחה עם האם, ציינה זו 'כי היא לא מאמינה באבחונים, לא מאמינה במערכת הזאת... לא מוכנה להיות חלק מהטיפול של ה, לא מאמינה בתהליך ולא במערכת'. האם חזרה על רוח הדברים גם בדיון

בפני, ואין לי אלא להצטער על כך."

נוכח כל אלה, החליט בית המשפט כי המשמורת על הבן תעבור לידי האב, תוך שהוא מחייב את המתלוננת לשאת במחצית מעלות הטיפול הפסיכולוגי. עוד נקבע באשר להסדרי הראייה של המתלוננת עם הבן, כי במידה ותמצא לנכון לחדש את הקשר עם הבן, עליה לעשות זאת בליווי הגורמים המקצועיים ובהתאם להנחיותיהם.

בית המשפט אף מצא "טעם רב" בדברי ב"כ הנאשם בענין הבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט שהוגשה כנגד המתלוננת, ואולם לא מצא לחייב את המתלוננת בקנסות בגין הפרות הסדרי הראייה, מעבר להוצאות שהוטלו עליה בעבר.

18. נוכח אלה, הופנתה המתלוננת על ידי ב"כ הנאשם לחריגותה של החלטת בית המשפט לענייני משפחה שמעביר משמורת על קטין מהאם לידי האב. המתלוננת אישרה כי המהלך היה בהסכמתה, אך טענה כי הנאשם לקח את הבן בכוח, עשה לו שטיפות מוח, וכאשר ראתה שהבן במצב נפשי קשה, העדיפה שיעבור לאביו ותהיה לו "הפסקה ורוגע". עוד הוסיפה כי גם כעת הבן לא מעוניין להיות אצל הנאשם, אך הוא "תחת איומים וכפייה", וכפרה בהמלצות הדו"ח שהועבר על ידי גורמי הרווחה לבית המשפט לענייני משפחה (עמ' 18-19). משעומתה עם העובדה שהצהירה כי היא מוותרת על הסדרי ראייה עם בנה, השיבה כי היא מוכנה לא לראות את הבן שלה בשל שטיפות המוח שיעבור אצל הנאשם והיות ויודעת שלא יאפשר להם להיפגש (עמ' 19). לדבריה, לאחרונה קרה מקרה עם הבן בבית הספר והיא אמרה לעו"ס שהיא מעוניינת לקבל את הבן חזרה אליה ובכוונתה לפנות לבית המשפט "עם ראיות" (עמ' 21).

19. המתלוננת טענה כי הסיבה לגירושיה מהנאשם היתה שהוא היכה אותה והתעלל בה בזמן נישואיהם. לדבריה, לא ידעה שהיא בהריון בעת שהחליטה להתגרש. היא לא הגישה תלונה על כך במשטרה שכן היתה צעירה כבת 19 שנים והנאשם לא השלים עם פרידתם, גם לאחר שהתחתנה עם בעלה הנוכחי (עמ' 24, ש' 31; עמ' 25, ש' 13-1; עמ' 28, ש' 18).

20. הוצגה למתלוננת הודעה על איחוד תיקים בהוצאה לפועל, לפיה הנאשם צורף לרשימת הנושים שלה בשל חיובה בהוצאות נוכח הפרות של הסדרי הראייה (נ/3). המתלוננת השיבה כי חובה לנאשם נדון בתיק נפרד, אולם חרף החלטתי (עמ' 23) לא המציאה מסמך על כך.

21. לענין הארוע נשוא כתב האישום, ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת כי היא יצאה מרכבה במטרה לתקוף את הנאשם, מכיוון שזה ביקש לצלם את רכב המתלוננת מאחור ולהוכיח בדיוני ההוצאה לפועל שלמתלוננת ג'יפ חדש. לראיה, הופנתה המתלוננת להודעתה (נ/4, ש' 8) בה הקפידה להדגיש כי **"הרכב רשום על אמא שלי י ח ומאחר והיא חולה מאוד הרכב הזה כרגע נמצא ברשותי"** - זאת מבלי שנשאלה על כך ומבלי שלעובדה זו רלוונטיות כלשהי לתקיפה. המתלוננת השיבה כי החוקר שאל אותה של מי הרכב והיא השיבה לו.

22. המתלוננת הכחישה כי נתנה לנאשם סטירות בפנים, כעולה מדו"ח הפעולה של השוטר בוטרנו, וטענה כי זה הגיע לאחר תקיפתה על ידי הנאשם, **"אני לא נגעתי בו. עשיתי ככה בלבד (מניפה ידיים קדימה)"** (עמ' 24). ואולם, עיון בהודעת המתלוננת (נ/4, ש' 79) מעלה כי המתלוננת אישרה כי נתנה לנאשם סטירות לעבר פניו ואם השוטר ראה זאת, **"אז זה כנראה נכון"** (נ/4, ש' 82).

23. המתלוננת עומתה עם דברים שאמרה, לכאורה, לשוטר בוטרנו מיד לאחר הארוע - שהנאשם נגח בה ושהנאשם הוציא אותה מהרכב. המתלוננת הכחישה שאמרה את הדברים לשוטר - **"נגח בי? זה לא משפט שאני אמרתי בחיים שלי לשוטר... אני לא אמרתי להוציא מהרכב אף פעם. אני לא יודעת למה הוא רשם את זה"** (עמ' 27, ש' 3-7).

המתלוננת השיבה כי בשלב שהנאשם עמד מאחורי רכבה, לא יכולה היתה לנסוע לפנים כי חנה שם רכב אחר (וראה נ/1ה'), על כן, נאלצה לשלב להילוך אחורי (עמ' 27).

משעומתה עם התמונה נ/1א' בה היא נצפית רצה לעבר הנאשם, הכחישה שהיא רצה אליו וטענה שרק "יצאה אליו" והוא הלך אחורה ומיד נתן לה אגרופ. המתלוננת הכחישה כי ניסתה לתקוף את הנאשם והפנתה להבדלים במבנה הגוף של השניים ("סוס כזה? אני יכולה לתקוף דבר כזה? ואם באתי לתקוף הוא לא יכול ללכת אחורה? הוא צריך לתת לי מכות רצח?") (עמ' 28).

תחילה טענה המתלוננת שיצאה מן הרכב על מנת "להגן על הילדים שלי" (עמ' 28, ש' 10), אולם לאחר מכן, טענה כי התכוונה לצלם את הנאשם באמצעות האייפון שלה וכי הוא נשבר על הריצפה לאחר שהנאשם היכה אותה. משעומתה עם העובדה כי בתמונה נ/1א' לא נראה אייפון בידה, השיבה: **"לא רואים אותו פה בתמונה הזאת, מה אני יכולה לעשות?"** (עמ' 28, ש' 29).

גירסת הנאשם

24. בהודעתו מיום הארוע, 10.9.13, שעה 21:53 (ת/8) מסר הנאשם כי מזה חודשים המתלוננת לא מקיימת את הסדרי הראייה עם הבן ותלונות רבות שהגיש על כך נסגרו על ידי המשטרה. לדבריו, על פי צו בית משפט לענייני משפחה, בכל פעם שהמתלוננת לא מקיימת את הסדרי הראייה, עליה לשלם לו 500 ₪ ועל כן, חובה כלפיו עומד על 10,000 ₪ והוא פתח כנגדה תיק בלשכת ההוצאה לפועל. ביום הארוע, הגיע על מנת לקחת את בנו. בהגיעו למקום, חבר לבנו, אשר לא רצה להילוות אליו. באותו הזמן, המתלוננת עמדה בצד השני של הכביש וצילמה את הנאשם באמצעות האייפון שלה. משנכנסו המתלוננת והבן לרכב, יצא הנאשם מרכבו והחל לצלם את רכב המתלוננת מאחור, על מנת לאסוף כנגדה ראיות לתיק ההוצאה לפועל ולהראות שברשותה מיטלטלין ורכוש. בשלב זה, כשהנאשם עומד מאחורי הרכב ומצלם, **"ה יצאה מרכבה לכיווני בצעקות ואמרה לי אתה מצלם אני יראה לך מה זה והתחילה לתת לי סריה של אגרופים וסטירות לכיוון הפנים שלי, להערכתי ה סטרה לי על פניי ונתנה לי אגרופים בפניי משהו בין 10 ל-15 שניות עם שני ידיה משהו כמו 20 מכות פלוס מינוס, אני בתגובה התגוננתי הרמתי את הידיים שלי והגנתי על הפנים שלי, כדי למנוע מגע איתה ואחרי זה היא המשיכה לתת לי מכות ואז אני תוך כדי ההתגוננות שלי הדפתי אותה**

הצידה עם הידיים שלי בידיים שלה וכתוצאה מכך ה איבדה שיווי משקל ונפלה על הכביש וכאשר היא נפלה אני רציתי לבוא ולהרים אותה ולעזור לה לקום ואז באותו רגע התחילו לבוא ולהתאסף אנשים שאני לא מכיר... ותוך כדי שהשוטר מתן וסיירי רעננה באו להפריד ולראות מה קורה, ה המשיכה ובאה לתקוף אותי ובנוכחות השוטר ה נתנה לי מכה עם היד שלה בכתף שמאל שלי ואז מתן ביקש ממני לעבור לצד השני של הכביש" (ש' 32-41). הנאשם נשאל אם המתלוננת צעקה "הצילו" והשיב "היא צעקה את זה נכון, אחרי שהיא היתה על הריצפה ואז היא התרוממה וצעקה הצילו" (ש' 65).

25. בהודעתו מיום 11.9.13 שעה 13:31 (ת/9) מסר הנאשם כי המתלוננת היא זו שתקפה אותו, פעם אחת לפני שהגיע השוטר ופעם אחת לאחר מכן. הנאשם סיפר כי המתלוננת מסיתה את הבן כנגדו וסירבו לפגוש אותו על פי הסדרי הראייה הם תולדה של הסתה מצד המתלוננת. הוא אישר כי אמר למתלוננת ולבן זוגה שידאג שייכנסו לבית כלא על הפרת הסדרי הראייה, אך הכחיש כי איים עליהם.

26. במסגרת הודעתו מיום 15.11.13 שעה 08:23 (ת/10) מסר הנאשם, בין היתר, את התמונה נ/א' וטען שתמונה זו מוכיחה כי המתלוננת היא זו שרצה לעברו אחוזת אמוק ולאחר מכן תקפה אותו באגרופים וסטירות.

27. בעדותו בבית המשפט, סיפר הנאשם כי הוא נעדר עבר פלילי, עובד כאיש מכירות בחברה לשיווק מוצרי סיגריות וממתקים. הנאשם סיפר על מקרי אלימות של המתלוננת כלפי בנם המשותף, על כך שבעלה נהג להוציא את הבן מהבית ולהענישו ועל המחלוקת בין הנאשם למתלוננת אודות אורח חייו של הבן - בעוד המתלוננת מעוניינת שהבן יקיים אורח חיים דתי, הנאשם מעוניין שיהיה חילוני. כך, למשל, גזר לבנו את הפאות, עובדה שהכעיסה את בעלה של המתלוננת וגרמה לו להוציא את הבן מהבית (עמ' 33). עוד סיפר הנאשם על הפרות מצד המתלוננת את הסדרי הראייה עם הבן, הפרות בגין הגיש עשרות תלונות נגד המתלוננת ונגד בעלה (פלט תלונות, נ/6). בגין הפרות אלה, חובה כלפי הנאשם הצטבר לכדי 10,000 ₪, היות ועל פי החלטת בית המשפט לענייני משפחה, עליה לשלם לו 500 ₪ על כל הפרה (החלטת בית המשפט לענייני משפחה, נ/7). לדברי הנאשם, הבן עבר למשמורתו היות ולאחר הארוע עם גזירת הפאות, חווה אלימות מצד בעלה של המתלוננת, ועל כך הגיש הנאשם תלונה במשטרה (עמ' 35).

28. לענין הארוע נשוא כתב האישום, שב הנאשם וסיפר כי בשעה שעמד מאחורי רכבה וצילם אותו, יצאה המתלוננת מהרכב, תוך שהיא רצה לעברו "באמוק" והתחילה לתקוף אותו בסטירות ובאגרופים לפניו, כשהוא נאלץ להתגונן עם הידיים, ותוך כדי שהיא תוקפת אותו, היא מעדה והחליקה על הריצפה, בשל העובדה שהדף אותה או שהחליקה ואיבדה שיווי משקל. לאחר שמעדה, הנאשם הושיט יד לעזור למתלוננת לקום, והיא התחילה לצעוק "הצילו הצילו" ולבעוט לו ברגל. לדבריו, רצה לעזור לה לקום כי נבהל מכל הסיטואציה. הושטת היד לעזרה היתה בתום לב, ואולם, המתלוננת התחילה להשתולל ואז הגיע השוטר שעבר במקרה. תוך כדי שהשוטר

מנסה להבין מה קרה, המתלוננת התקרבה שוב ונתנה לנאשם אגרופים וסטירות. בהמשך, בעלה ירד לרחוב, השתולל וצעק "תעצרו אותו". לדבריו, בעת החקירה אמר לשוטרים כי בידיו תמונות המוכיחות את טענותיו, אך אלה התעלמו ועצרו אותו, לראשונה בחייו (עמ' 36).

הנאשם נשאל כיצד התגונן מפני המתלוננת והשיב "הלכתי אחורה והיא נותנת לי אגרופים וסטירות לכיוון הפנים, אני מתגונן עם הידיים (מדגים הנפת ידיים באוויר), כדי שלא תיפגע לי בפנים. אחרי שהיא נופלת היא צועקת הצילו הצילו, אני נלחץ מהארוע, ניסיתי לתת לה יד לקום והיא בועטת לי ברגליים ומנסה להשתולל" (עמ' 37).

29. בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי אין לו היכרות מוקדמת עם העדה סברינה וכי לא אמורה להיות לה סיבה לשקר נגדו, אך טען שלאור עדות המתלוננת יוצא שהעדה שיקרה (עמ' 38). הנאשם אמר שעמד בין 5 ל-10 מטרים מאחורי רכב המתלוננת על מנת לצלמו ומשהוטח בו כי יצר פרובוקציה כלפי המתלוננת בכך שצילם אותה, השיב שגם היא עמדה וצילמה אותו לפני כן (עמ' 40).

לשאלה אם היכה את המתלוננת כשהיתה שרועה על הריצפה, השיב שלא עשה כן, והוסיף "אם הייתי מרים עליה יד או אצבע, הייתי מאבד את הבן שלי. 10 שנים אני חושב על זה, לא לעשות טעות. היא חיפשה כל הזמן להתגרות ולא לתת, להסית, פקידות סעד אומרות שיש הסתה של האמא ואני אוכל את הכובע וסופג עלבונות כדי לא לאבד אותו... מה שנעשה לי פה זה עוול (בוכה)" (עמ' 41). הנאשם אישר שהוא מתנשא לגובה 1.82 מטרים וכי משקלו 125 ק"ג, אולם הסביר שכשהמתלוננת מרימה ידיים היא מגיעה לגובהו (עמ' 41). לדבריו, הוא נזקק לטיפול רפואי ואולם היות שנעצר, הופנה לרופא בית המעצר שסיפק לו כדור נגד כאב ראש. למחרת, משהשתחרר, לא ניגש לרופא ולא חיפש "לעשות הצגות".

משנשאל הנאשם אם חש כקורבן תקיפה מדוע ניגש להרים את תוקפו, השיב "אחת הבעיות שלי שאני יותר מדי טוב לב... מה לא הגיוני? אחת הבעיות שלי זה טוב לב. לא רציתי שנגיע למצב הזה, בגלל זה רציתי לעזור לה לקום, שתיכנס לאוטו ותיסע ואני אסע" (עמ' 42). הנאשם שלל שרצה לסייע למתלוננת לקום לאחר שהיכה בה מכת אגרוף ומשנשאל מדוע לא "ניתק מגע" לאחר שהמתלוננת נפלה, השיב "היא החליקה ותקפה אותי ושכבה על הרצפה, רציתי לעזור לה לקום. כזה אני". גם לתמיהה אם לאחר משקעים של כל השנים שחלפו והגשת עשרות תלונות, חש חובה להרימה לאחר שתקפה אותו, השיב "כן. היא אמא של הבן שלי. כזה אני. זה נשמע קצת לא הגיוני" (עמ' 43).

הנאשם הופנה לעובדה כי לא אמר בהודעתו במשטרה שהמתלוננת בעטה בו באמוק בזמן שהיתה על הרצפה וטען כי בזמן גביית ההודעה לא זכר זאת, "אפשר לפרש את זה לכל מיני כיוונים" (עמ' 43). הנאשם סיפר שלאחר שהשוטר בוטרנו הפריד בינו לבין המתלוננת, היא שבה ותקפה אותו בכך שנתנה לו סטירה לכיוון הפנים, זאת בעוד שבהודעתו ת/8 טען שנתנה לו מכה על כתף שמאל. לדבריו, אין הבדל בין מכה על הכתף לבין סטירה על הפנים, שכן "באותו רגע אתה חוטף מכות ולא זוכר בדיוק מה אתה מקבל" (עמ' 44).

סיכומי הצדדים

30. ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם במיוחס לו. הוא הפנה לעדת התביעה האובייקטיבית,

סברנה פולק, שתיארה את ארוע התקיפה מצד הנאשם וטען כי "אפשר והיא לא קלטה" בצורה מאה אחוז מדויקת את כל פרטי האירוע. עם זאת לא נראה שניתן לבטל את עדותה מכל וכל וברור כי לזו עדותה מצביע על אלימות קשה מצד הנאשם כלפי המתלוננת. עוד הפנה לדמיון בין גירסאות העדה והמתלוננת. עוד ביקש התובע ליתן אמון בגירסת המתלוננת, "אשר לא כיחדה שניסתה לתקוף את הנאשם בסמוך לאחר שתקף אותה". התעודה הרפואית תומכת בגירסתה. התובע ביקש שלא ליתן אמון בגירסת הנאשם אשר סתר בעדותו דברים שמסר במשטרה.

31. ב"כ הנאשם ביקש לזכותו. הוא הפנה לעובדה שבית המשפט לענייני משפחה, בהחלטה נדירה, הורה על הוצאת הבן מחזקת המתלוננת, על כל המשמעויות הנובעות מכך, דהיינו, שכשרותה של המתלוננת מוטלת בספק; המתלוננת סירבה להשתתף בהוצאות הטיפול הפסיכולוגי של בנה וגם בכך יש כדי ללמד על אישיותה ואופייה הבעייתיים; החוקרים לא הבחינו בחבלה בראשה והיו מקרים שעדים ביימו חבלה; אין הסבר לסתירה בין דבריה לשוטר בוטרנו לפיהם הנאשם נגח בה והוציאה מן הרכב לבין הודעתה במשטרה ובבית המשפט בהם היא מכחישה פעולות אלה מצד הנאשם; לגבי העדה האובייקטיבית - היתה אינטראקציה בינה לבין המתלוננת משך כ-15 דקות לאחר הארוע; גירסת העדה פגומה בפרטים המהותיים של הארוע, היא מספרת על דברים שלא היו ולא נבראו (נגיחה והוצאת המתלוננת בכוח מהרכב); מזלו של הנאשם שהוא צילם את המתלוננת יוצאת מן הרכב ורצה לכיוונו במטרה לתקפו; גם גירסת המתלוננת לפיה יצאה מהרכב על מנת לצלם את הנאשם שקרית; דו"ח הפעולה של השוטר בוטרנו, לפיו המתלוננת היא זו שתקפה את הנאשם תומך בגירסת הנאשם; לסיום, העלה ב"כ הנאשם טענה של "הגנה מן הצדק", לפיה המדינה נקטה אכיפה בררנית עת הגישה כתב אישום כנגד הנאשם ונמנעה מלהגיש כתב אישום כנגד המתלוננת, לכל הפחות, בשל התקיפה שבאה מצידה כלפי הנאשם בנוכחות השוטר.

דין והכרעה

32. אין מחלוקת כי השוטר בוטרנו הגיע למקום הארוע לאחר המגע הפיזי הראשון שהתקיים בין הנאשם למתלוננת, דהיינו לאחר שהמתלוננת נפלה על הריצפה. השאלה הטעונה הכרעה היא מה קדם להתרחשות המתוארת בדו"ח הפעולה ת/2, לפיו המתלוננת נצפתה על ידי השוטר כשהיא תוקפת את הנאשם וסוטרת בפניו, והאם יש להעדיף את עדויות גב' פולק והמתלוננת על פני גירסתו של הנאשם.

33. לאחר ששמעתי את העדים ארוכות והתרשמתי מהם, קראתי את פרוטוקול הדיון ועיינתי במוצגים, נותר בליבי הספק אם הארוע התרחש כגירסת המתלוננת, זאת לאחר שבאתי לכלל מסקנה כי עדותה של גב' סברנה פולק אינה יכולה להוות חיזוק או סיוע לעדות המתלוננת, עליה אינני יכול לבסס ממצאי עובדה במידת הוודאות הנדרשת בהליך הפלילי. להלן אביא טעמי:

א. **אימרתן הראשונה של העדה והמתלוננת בפני השוטר תואמות ב"פרטים מוכמנים"** - באופן בלתי מוסבר עד מטריד, וברור שלא על דרך של צירוף מקרים נדיר, גם העדה וגם המתלוננת מסרו לשוטר בוטרנו, דקות לאחר הארוע, גירסאות התואמות זו את זו בשני פרטים "מוכמנים" וייחודיים, שהתבררו

בדיעבד כלא נכונים, הנוגעים לליבת ההתרחשות - שתיהן מסרו כי הנאשם הוציא את המתלוננת מהרכב, ושתיהן מסרו כי הנאשם נגח במתלוננת. מאוחר יותר בלילה, משנגבית הודעה מן המתלוננת לאחר שובה מבית החולים, ובהמשך, בעדותה בבית המשפט, שינתה המתלוננת את גרסתה וטענה כי הנאשם כלל לא הוציא אותה מן הרכב וכלל לא נגח בה, תוך שהיא מכחישה שאמרה דברים אלה לשוטר. זאת, כאשר העדה פולק נותרת איתנה בדעתה שהנאשם ביצע את שתי הפעולות, דהיינו גם הוציא את המתלוננת מן הרכב וגם נגח בה.

למסירת גירסאות זהות לארוע, שבדיעבד מתגלות כלא נכונות, יכולות להיות שתי סיבות עיקריות: האחת, תיאום גירסאות פסול - העדים אישרו כי לאחר הארוע, ומשנרגעו הרוחות, הופרדו הנאשם והמתלוננת וכל אחד נלקח לצד אחר של הכביש, והטיפול בארוע ארך כרבע שעה. במהלך זמן זה, יכולות היו העדות לשוחח ביניהן אודות הארוע ולהנציח האחת אצל השניה את ההתרחשות שתוארה על ידן לשוטר. ייאמר מיד, כי לאחר ששמעתי את העדה פולק, לא התרשמתי כי זה היה המצב, דהיינו, אינני סבור כי המתלוננת והעדה ישבו יחד ותיאמו גירסאות **בכוונה**; השניה, השלמת פרטים על ידי עד הראייה, בתום לב ושלא בכוונה, אגב היחשפות מאוחרת לגירסה אחרת ממקור מידע נוסף. בידוע הוא, שכאשר מתרחש ארוע אלים ספונטאני וקצר, אליו נחשף עד מזדמן בהפתעה גמורה, נקלטים בחושיו פרטים מסויימים, בעוד שפרטים אחרים לא נקלטים כדבעי או לא נקלטים כלל. במצב דברים זה, קיימת אפשרות שעד הראייה, יטה להשלים את אותם פרטים על דרך של היסק, השלמה מן ההגיון ושימוש בלוגיקה מוכרת. על רקע זאת, והיות והמעורבים שהו במקום הארוע כרבע שעה לאחר התרחשותו, אך טבעי הוא שהעדה, כאישה שנחשפה לארוע אלימות קשה, תיגש למתלוננת ותשאל אותה לשלמה. במצב דברים זה, בהחלט ייתכן, שהוחלפו בין השניים, פרטים בנוגע לארוע, זאת בתום לב מבחינת העדה וללא כוונה לתאם גירסאות או לשבש את החקירה. על רקע האמור לעיל בדבר חוסר יכולתם של עדים לקלוט את כל פרטי ההתרחשות והנטייה הטבעית להשלים פרטים על דרך היסק והשלמה מן ההגיון, די אם אמרה המתלוננת לעדה, לדוגמא, "ראית איך הוא משך אותי מהאוטו ונגח בי!", כדי שפרטים אלה יחרתו בזכרונה של העדה ויושלמו על ידה לאחר מכן במסירת גרסתה. ודוק, השלמת פרטים אלה יכולה להיעשות על ידי העדה בתום לב גמור, ובאמונה שלמה כי כך אירעה ההתרחשות במציאות, ומבלי שהיא מודעת שפרטים אלה הושלמו על ידה משמיעת רסיסי פרטים מן המתלוננת או מהמעורבים האחרים שהתקהלו במקום.

ודוק: מהסקיצה שערכה העדה, ת/1, ובניגוד לעדותה לפיה שדה הראייה שלה היה נקי לעבר ההתרחשות, התרשמתי שבשל קירבתה של העדה לחלקו האחורי-ימני של רכב המתלוננת, כלל לא בטוח שיכולה היתה להבחין בכל ההתרחשות שקרתה על הכביש, כשבחלקו המתלוננת אף שרועה על הכביש למרגלות צידו השמאלי של הרכב. זו יכולה להיות הסיבה לכך שהעדה השלימה אל תוך סיפור המעשה את ענין שליפת המתלוננת מהרכב ואת ענין הנגיחה, ענין שנחשפה אליו ממקור אחר כלשהו.

דעתי בכיוון זה מתחזקת - ועל כך יורחב בהמשך בדיון בעדותה של המתלוננת - כי לא מן הנמנע שהמתלוננת מסרה גרסה ראשונית זו, אשר לכל הדעות מקנה נופך מחמיר יותר לארוע, ומשהבינה כי יתכן והנאשם תיעד במצלמה את רגע יציאתה מן הרכב, שינתה גרסתה והתאימה אותה למצב העובדתי הנצפה בתמונה.

לסיכום נקודה זו, עדת הראייה לא סיפקה הסבר סביר כיצד יתכן שהעידה שהנאשם הוציא את המתלוננת בכוח מן הרכב ולאחר מכן נגח בה - פרטים מהותיים המצויים בליבת הארוע - בעוד שבדיעבד הסתבר שלא כך הם פני הדברים.

לאור זאת, לא אוכל לאמץ את דברי עדת הראייה כמשקפים נאמנה את התרחשות הארוע האלים.

ב. **עוד על עדת הראייה, הגב' סברניה פולק** - העדה סיפרה כי ארוע האלימות היה פתאומי, תפס

אותה לא מוכנה, כשהיא הולכת לתומה על המדרכה, הפתיע אותה מאוד ומדובר במחזה שהיא אינה מורגלת בו אלא רואה שכמותו "רק בסרטים". עוד סיפרה בהתרגשות, כי היתה בחודש השמיני להריונה, הריון יקר, וחששה לשלומה עד כי לקחה מספר צעדים אחורה. לא בכדי פירטתי את נסיבותיה הספציפיות של העדה בעת היחשפותה לארוע האלים, שכן על רקע אלה, ניתן להבין את נטייתה הטבעית של העדה "להתחבר" לצד של המתלוננת, השברירית, הנמוכה והרזה כשמנגד עומד הנאשם המגושם, גדול המימדים, אשר מתנשא לגובה 1.85 מטרים ומשקלו 125 ק"ג. במצב דברים זה, וכאשר מתרחשת בין השניים תיגרת ידיים המעורבת בצעקות ובאמוציות, ניתן גם להבין את הנטייה הטבעית לצד הנחזה להיות חלש יותר. ואולם, אין בפי העדה הסבר מדוע נעלמה מעיניה - או מדוע לא שמה לב - לעובדה כי המתלוננת היא זו שפתחה את דלת רכבה, יצאה מן הרכב, ופתחה בריצה אל עבר הנאשם, כפי שרואים בבירור בתמונה נ/א1'. גם כשהוצגה לעדה התמונה האמורה, כלל לא ידעה אם התמונה אכן צולמה ברגע הארוע, אף שהמתלוננת אישרה כן.

מכל המקובץ עולה, כי יתכן שמבחינה סובייקטיבית נקלט ארוע האלימות, שאין חולק שהתרחש, כפי שחוותה ופירשה אותו העדה; ואולם, כפי שהראינו לעיל, כלל לא בטוח שמבחינה אובייקטיבית, התרחש הארוע כמתואר על ידה.

על רקע כל אלה, לא אוכל לבסס ממצאים עובדתיים, ברמת הוודאות הנדרשת בהליך הפלילי, על דברי העדה סברניה פולק.

ג. **השוטר בוטרנו** - עדות השוטר בוטרנו דו"ח הפעולה שערך (ת/2) אינם מחזקים, בהכרח, את עדות

המתלוננת, ואולי אף סותרים אותם. כזכור, השוטר העיד כי בהגיעו למקום ראה את המתלוננת תוקפת את הנאשם ונותנת לו סטירות לפנים עד כי נאלץ להפריד ביניהם. אמנם אין חולק כי השוטר הגיע מאוחר להתרחשות המתוארת על ידי המתלוננת ועדת הראייה, ואולם, המתלוננת (כפי שאישרה בהודעתה והתכחשה לכך לאחר מכן בעדותה בבית המשפט) תקפה את הנאשם באמצעות סטירות לפניו. תגובה זו אינה אופיינית לקורבן של ארוע אלימות קשה אשר זה עתה חטף אגרוף חזק לפניו שגרם לו ליפול ארצה. השוטר אף לא שלל לחלוטין את דברי הנאשם לפיהם מאוחר יותר, המתלוננת אף ניסתה להתקרב אליו ולתת לו מכה בצד שמאל.

ביחס לאמירה מפי המתלוננת לפיה הנאשם משך אותה החוצה מן הרכב ונגח בה - עמד השוטר על כך שהמתלוננת אמרה לו את הדברים. זאת בניגוד לגירסתה המכחישה של המתלוננת.

ד. **התעודה הרפואית (ת/5) אינה בהכרח תומכת בגירסת המתלוננת** - בתעודה הרפואית נרשם מפי

המתלוננת כי "קיבלה אגרוף לפניו ונפלה לריצפה". היא לא ציינה שהנאשם גם נתן לה בעיטות לגוף בזמן ששכבה על הריצפה. התלונה על כאבים היא בעיקרה סובייקטיבית, וכך גם הסירוב לקבל טיפול

בעין עקב כאב. לא נמצאו סימני חבלה חיצונית, למעט שפשוף שטחי באמת יד ימין ואודם ורגישות בעין שמאל - לא צולמו תמונות המנציחות סימני חבלה כלשהן. השוטרים לא ציינו שראו סימני חבלה על המתלוננת מיד לאחר הארוע או בהגיעה לתחנת המשטרה, ועל כן, גם בהינתן הסימנים המינוריים שניצפו על ידי הרופא, לא ניתן לומר כי סימני החבלה תומכים בגירסתה, דווקא, ויתכן שהם מתיישבים גם עם גירסת הנאשם, כפי שיפורט להלן.

ה. **עדות המתלוננת והיעדר טעם לבכרה על עדות הנאשם** - המתלוננת והנאשם מצויים במערכת

יחסים טעונה, רוויית כעסים הדדיים ומשקעים, כשהבן המשותף מצוי בתווך. במצב דברים זה, טעונה עדותה של המתלוננת בירור והתייחסות זהירים. די אם נפנה לפרוטוקול הדיון ולהחלטת בית המשפט לענייני משפחה (נ/2) על מנת לקבל מושג אודות התנהלותה של המתלוננת, אשר לא שיתפה פעולה עם גורמי הרווחה בענין בנה הקטין, סירבה לשלם חלקה בעלות הטיפול הפסיכולוגי שניתן לבנה ולא מילאה אחר צווי בית המשפט בענין קיום הסדרי הראייה של הנאשם עם הבן. מנגד, גם הנאשם אינו "טלית שכולה תכלת", כעולה מן הצו שניתן בבית המשפט לענייני משפחה, בהסכמתו, האוסר עליו להיכנס לבית המגורים של המתלוננת או ליצור קשר טלפוני עם המתלוננת ולהטרידה באמצעות הטלפון (ת/4). לזאת יש להוסיף את התלונות הרבות שהגיש הנאשם כנגד המתלוננת ובעלה (נ/6) ואת ענין הצילומים ההדדיים של הנאשם והמתלוננת האחד את השני בעת המפגשים עם הבן וכן את נסיונו של הנאשם לצלם את רכב המתלוננת בעת הארוע לצורך הוכחת החזקת רכוש על ידה.

התרשמתי כי ענין צילום רכבה של המתלוננת על ידי הנאשם הוא שגרם לה להגיב כלפיו באופן תוקפני, ולא דאגה לשלום הילדים או רצונה לצלם אותו בחזרה, כפי שמסרה בעדותה. מעשהו של הנאשם אשר נעמד מטרים ספורים מאחורי רכבה במטרה לצלמו, על רקע היחסים הטעונים והמורכבים כמפורט לעיל, הוציא את המתלוננת מכליה, באופן שיצאה מן הרכב במהירות ורצה אל עבר הנאשם, הכל כניצפה בתמונה נ/1א'. גם המתלוננת אישרה, כי בשלב זה הנאשם נעמד ואף לקח מספר צעדים אחורנית, ומה לה כי תרוץ לעברו בצורה מאיימת? ולענין גירסתה כי רצתה לצלמו באמצעות האייפון - הרי שמהתמונה עולה כי המתלוננת כלל לא אחזה באייפון בידה. במצב דברים זה, כשהנאשם עומד ומצלם את הרכב והמתלוננת יוצאת ממנו בסערה ובדהרה לעברו, אין תימה שהוא חש מאויים כמי שעומדים להפעיל כנגדו אלימות, ובהחלט יתכן שבעקבות כך נוצר המגע ביניהם.

אימרתה של המתלוננת בפני השוטר בוטרנו, אודות שליפתה מן הרכב על ידי הנאשם ואודות הנגיחה בה, התגלתה כלא נכונה והיא התכחשה לדבריה אלה, עובדה שגם בה יש לכרסם במהימנותה. גם הכחשת המכות שהפליאה בנאשם כפי שתואר בדו"ח הפעולה ת/2 וכפי שנמסר על ידה בהודעה נ/4 עומדת בעוכריה.

במצב דברים זה, לא אוכל לקבוע ממצאי עובדה על גירסת המתלוננת, במידת הוודאות הנדרשת בהליך הפלילי.

י. **גירסת הנאשם - אף היא אינה נקיה מספקות** - כאמור, לא ניתן לשלול את גירסת הנאשם, הנתמכת בתמונה נ/1א', כי המתלוננת רצה לעברו, בהפתעה גמורה מבחינתו, כשהיא נחזית כמי שבאה לתקוף

אותו ולא ניתן לשלול כי בעקבות כך נוצר ביניהם מגע, שהביא לנפילתה ארצה. ואולם, קשה לקבל את גירסת הנאשם כי בהינתן כל המשקעים שתוארו לעיל בינו לבין המתלוננת, שהתפרסו על פני עשר שנים וכללו תלונות הדדיות, דיונים משפטיים אין ספור וסכסוך נמשך - ראה לנכון, לאחר שהמתלוננת תקפה אותו - להושיט לה יד ולנסות לעזור לה לקום מהריצפה. נראה שגם הנאשם הבין שגירסה זו, לפיה לפתע נתקף בטוב לב משתפך, אינה עומדת במבחני ההגיון, וכשנשאל על כך על ידי בית המשפט במהלך עדותו, פעם השיב **"אחת הבעיות שלי יותר מדי טוב לב... מה לא הגיוני? (עמ' 42)** ובפעם אחרת השיב **"כן. היא אמא של הבן שלי. כזה אני. זה נשמע קצת לא הגיוני" (עמ' 43)**.

ואולם, במשפט פלילי עסקינן, ועל התביעה מוטל הנטל להוכיח את עובדות כתב האישום מעבר לספק סביר.

34. בסיכומו של דבר, התמונה העובדתית לא התבהרה די הצורך במשפט זה וממה שהתברר, לא ניתן לומר, מעבר לספק סביר, כי הנאשם תקף את המתלוננת כמתואר בכתב האישום, ולא ניתן לשלול כי המגע הראשוני עם הנאשם נוצר על ידי המתלוננת בעקבות יציאתה מהרכב וריצתה אליו באופן מאיים. תיגרת הידיים שהתפתחה ביניהם בעקבות כך אינה מצביעה על תקיפה מצד הנאשם, דווקא.

35. לאור האמור לעיל, מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים.

ניתנה היום, א' אייר א' אייר תשע"ה, 20 אפריל 2015, במעמד הנאשם, ב"כ עו"ד תום הלפרין וב"כ המאשימה.